waarden schijnen te worden gesteld dan in artikel 2, lid 4.

Hieruit volgt dat toekenning van een der in beide bepalingen voorziene toelagen op toekenning van de andere toelage niet prejudicieert, in die zin dat betrokkene op die andere toelage niet zonder meer aanspraak kan maken, terwijl zij hem ook niet zonder meer wordt ontzegd.

3. De bevoegdheid welke in artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII van het Statuut aan het tot aanstelling bevoegd gezag verleend wordt, is in die zin gebonden dat het, zodra aan de in deze bepaling gestelde voorwaarden blijkt te zijn voldaan, gehouden is het bijzonder en gemotiveerd besluit tot toekenning van de kostwinnerstoelage te nemen.

In zaak 65/83,

GABRIELLA ERDINI, ambtenaar bij het secretariaat van de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ten kantore van de advocaat N. Decker, aldaar gevestigd, Avenue Marie-Thérèse 16,

verzoekster,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Carbery, raadadviseur by de juridische dienst van het secretariaat-generaal van de Raad, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. J. Pabbruwe, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad-Adenauer 100,

verweerder,

betreffende toekenning van de kostwinnerstoelage,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: Y. Galmot, kamerpresident, U. Everling en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: H. Jung, referendaris

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusiën, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Uiteenzetting van de feiten

1. Volgens artikel 67, lid 1, van het Ambtenarenstatuut behoren tot de gezinstoelagen onder meer de kostwinnerstoelage die 5 % van het basissalaris en ten minste 3 568 BFR per maand bedraagt, en de kindertoelage van 4 881 BFR.

Met betrekking tot de kindertoelage is in artikel 2, lid 4, van bijlage VII van het Ambtenarenstatuut bepaald dat

„in uitzonderlijke gevallen ... een persoon ten aanzien van wie de ambtenaar een wettelijke onderhoudsplicht heeft welke hem zware lasten oplegt, bij bijzonder, met redenen omkleed besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag, genomen op grond van bewijsstukken, met een te zijnen lasten komend kind [kan] worden gelijkgesteld".

Volgens artikel 1, lid 2, van bijlage VII

„hebben recht op de kindertoelage:

a) de gehuwde ambtenaar;

b) de ambtenaar die weduwnaar, van echt gescheiden, wettelijk gescheiden of ongehuwd is, en die een of meer te zijnen laste komende kinderen in de zin van artikel 2, leden 2 en 3, heeft;

c) krachtens een bijzonder en gemotiveerd besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag, genomen op grond van bewijsstukken, de ambtenaar die hoewel hij niet voldoet aan de sub a en b gestelde voorwaarden, in feite gezinslasten draagt."

2. Verzoekster is ongehuwd; zij komt uit Italië en is sedert 1 augustus 1972 als ambtenaar in de rang C 1 bij het secretariaat-generaal van de Raad werkzaam.

In 1978 kon haar in Italië woonachtige moeder uit haar persoonlijk inkomen, dat nog geen 10 000 BFR per maand bedroeg, de aan haar huisvesting en levensonderhoud verbonden kosten niet meer bestrijden. Zij is toen te Brussel gaan inwonen bij verzoekster, die sindsdien ruimschoots in de kosten van levensonderhoud van haar moeder bijdraagt. Volgens een doktersattest van 6 juni 1983 maakt de gezondheidstoestand van haar moeder inwoning bij haar dochter noodzakelijk.

Verzoekster verzocht toen om gelijkstelling van haar moeder met een te laste komend kind in de zin van artikel 2, lid 4, van bijlage VII van het Statuut. Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft dit verzoek met ingang van 1 november 1978 ingewilligd.

3. Op 23 juli 1981 vroeg verzoekster bij de directeur Administratie van het secretariaat-generaal van de Raad een kostwinnersvergoeding krachtens artikel 1,

lid 2, sub c, van bijlage VII aan, stellende dat zij, aangezien haar moeder bij haar inwoonde en door haar werd onderhouden, in de situatie van „gezinshoofd" was komen te verkeren, waartoe zij zich ook beriep op de bewijsstukken op grond waarvan de gelijkstelling van haar moeder met een te laste komend kind was aanvaard.

In een nota van 25 september 1981 deelde de directeur Administratie verzoekster mede dat haar verzoek niet kon worden aanvaard, omdat de gelijkstelling met een te laste komend kind geen recht op de kostwinnersvergoeding geeft, terwijl er op grond van de door verzoekster bedoelde bewijsstukken ten aanzien van één en dezelfde persoon geen twee exceptionele besluiten konden worden genomen.

Op 12 november 1981 wendde verzoekster zich tot de directeur Administratie met een nota, waarin zij argumenten ontvouwde ten betoge dat zij rechtens aan de voorwaarden van artikel 1, lid 2, sub c, voldeed, terwijl er geen exceptioneel besluit behoefde te worden genomen. Zij verzocht de directeur dan ook zijn besluit nader te overwegen.

Op 5 juli 1982 deed de directeur Administratie verzoekster weten dat hij bij zijn reeds mondeling tot uitdrukking gebrachte opvatting bleef: hij achtte de hierbedoelde bepaling geschreven voor andere gevallen dan waarin verzoekster zich bevond, terwijl men zich bij elke instelling hield aan de gedragslijn dat voorschrift niet te zamen met de bepaling betreffende gelijkstelling met een te laste komend kind toe te passen.

4. Op 22 september 1982 wendde verzoekster zich, ter bekoming van de kostwinnersvergoeding, tot de secretaris-generaal van de Raad met een klacht krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut.

Bij nota van 17 februari 1983 beschikte de secretaris-generaal afwijzend, stellende dat verzoeksters dossier enerzijds leerde dat haar moeder over bepaalde inkomsten beschikte, en anderzijds dat er reeds een besluit tot gelijkstelling van haar moeder met een te laste komend kind was genomen. Hij meende dan ook geen „bijzonder en gemotiveerd besluit" tot toekenning van de kostwinnersvergoeding aan verzoekster te kunnen nemen en bevestigde dat deze afwijkende beslissing in de lijn lag van een als billijk te beschouwen gedragslijn, die geen discriminatie inhield tussen verzoekster en ambtenaren die zich in vergelijkbare situaties bevonden.

II — Schriftelijke procedure en conclusies

1. Bij het onderhavig, op 22 april 1983 ter griffie ingeschreven beroepschrift, vordert verzoekster de kostwinnersvergoeding. Zij concludeert dat het den Hove behage:

1. primair, nietig te verklaren het besluit van 5 juli 1982 van de directeur Administratie om verzoekster geen kostwinnerstoelage krachtens artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut te verlenen;

   vast te stellen dat verzoekster in feite gezinslasten draagt, zodat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII van het Statuut, en derhalve te verstaan dat verzoekster recht heeft op een kost-

winnersvergoeding, en wel zulks vanaf de dag van indiening van het verzoek, namelijk 23 juli 1981;

2. voor zover nodig nietig te verklaren het op 17 februari 1983 door de secretaris-generaal van de Raad in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag genomen uitdrukkelijk besluit tot afwijzing van verzoeksters klacht;

3. de Raad in de kosten te verwijzen.

2. De Raad concludeert dat het den Hove behage:

— het verzoek ongegrond te verklaren, en

— verzoekster in de kosten te verwijzen, voor zover die niet, krachtens de artikelen 70 en 95, lid 2, Reglement voor de procesvoering, ten laste van verweerder komen.

3. De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof (Derde kamer) besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Middelen en argumenten, door partijen tijdens de schriftelijke behandeling voorgedragen

1. Met betrekking tot de *ontvankelijkheid* betoogt de Raad dat men alleen van besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag in beroep kan komen, zodat verzoekster in haar primaire vordering — tot nietigverklaring van de besluiten van de directeur Administratie — niet kan worden ontvangen. Voor zover gericht tegen het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 17 februari 1983, zou het beroep wel ontvankelijk zijn.

Verzoekster verklaart haar beroep ontvankelijk te achten, omdat het gericht is tegen een handeling die zich aandient als besluit van het bevoegde gezagsorgaan, bestemd om rechtsgevolg te sorteren en tot stand gekomen aan het eind van een interne procedure van bedoeld orgaan.

2. *Ten principale* betoogt *verzoekster* dat zij zowel naar Belgisch recht als naar Italiaans recht verplicht is haar moeder bij te staan. Gezien de gezondheidstoestand van haar moeder, kon zij die verplichting slechts nakomen door haar te Brussel bij zich te laten inwonen. Dit plaatst haar voor zware financiële lasten: duurdere huisvesting, meer dokterskosten; met de zwakke gezondheidstoestand van haar moeder samenhangende extra verplaatsingskosten enz. Al die lasten kunnen uit haar tegenwoordige bezoldiging niet worden bestreden.

Het eerste middel waarop verzoekster haar aanvraag baseert, houdt schending van artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII van het Statuut in. Volgens die bepaling beschikt het tot aanstelling bevoegd gezag alleen over zekere discretionaire bevoegdheden, wanneer het om een beoordeling van werkelijke lasten van een ambtenaar gaat. Maar door te besluiten verzoeksters moeder met een te laste komend kind gelijk te stellen, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag erkend dat verzoekster die lasten werkelijk had op te brengen. Daarentegen is van discretionaire bevoegdheden geen sprake wanneer bedoelde bepaling moet worden toegepast op als zodanig erkende gezinslasten, en in geen enkele wordt uitsluiting van de kostwinnersvergoeding toegestaan op grond dat er ten behoeve van de betrokken ambtenaar een besluit krachtens artikel 2, lid 4, van bijlage VII is genomen. Anders dan in laatstgenoemde bepaling, wordt het tot aanstelling bevoegd gezag in artikel 1, lid 2, sub c, geen enkele discretionaire bevoegdheid

toegekend krachtens welke de opportuniteit van bedoeld besluit zou kunnen worden beoordeeld. De wetgever heeft iedere ambtenaar die voor werkelijk tot het gezin behorende personen gezinslasten heeft op te brengen, aanspraak op de kostwinnerstoelage willen geven.

Verzoeksters tweede middel houdt schending van het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod in. Verzoekster betoogt allereerst dat een ambtenaar die weduwnaar, van echt gescheiden, wettelijk gescheiden of ongehuwd is en voorts niet slechts een of meer kinderen, maar ook een of meer met een te laste komend kind gelijkgestelde personen te zijnen laste heeft, recht heeft op de kostwinnersvergoeding, op de kindertoelage en op de in artikel 8 van bijlage VII van het Statuut voor bedoelde gelijkgestelden voorziene vergoedingen. Daarentgegen zou een ambtenaar zonder kinderen, die voor zulk een gelijkgestelde dezelfde gezinslasten zou hebben te dragen, ondanks het feit dat hij wegens onderhoud en huisvesting voor dezelfde kosten komt te staan, voor de kostwinnerstoelage en de in artikel 8 van bijlage VII bedoelde vergoeding niet in aanmerking komen. In de tweede plaats zou een ongehuwde ambtenaar die voor een gelijkgestelde in feite gezinslasten heeft te dragen, er in financieel opzicht onvergelijkbaar veel slechter aan toe zijn dan een gehuwde ambtenaar, wiens echtgenoot werkt en te wiens behoeve er eveneens een besluit tot gelijkstelling is genomen, zodat hij bovendien voor de kostwinnerstoelage en de in artikel 8 van bijlage VII voorziene vergoeding in aanmerking komt.

De *Raad* wijst er allereerst op dat niet is komen vast te staan dat verzoeksters moeder in 1978 alleen maar bij verzoekster kon inwonen en dat verzoekster zich van haar onderhoudsverplichtingen jegens haar moeder niet op andere wijze heeft kunnen kwijten, bijvoorbeeld door haar in een rust- of verzorgingshuis in Italië te doen opnemen. Van verzoeksters maandelijkse bezoldiging die, met inbegrip van „kindertoelage", ten naaste bij 100 000 BFR bedraagt, kunnen wel twee personen leven.

Met betrekking tot verzoeksters eerste middel betoogt de Raad dat een besluit tot gelijkstelling niet de erkenning inhoudt dat de betrokken ambtenaar werkelijk de gezinslasten te dragen heeft. Nergens is voorzien dat een ambtenaar die een gelijkgestelde onderhoudt, voor de kostwinnersvergoeding in aanmerking komt. De ratio legis van artikel 1, lid 2, is het bestaan te verlichten van een gehuwde ambtenaar casu quo van een ambtenaar met een of meer te zijnen laste komende kinderen. Uit het feit dat in artikel 1, lid 2, sub c, een op grond van bewijsstukken genomen bijzonder en gemotiveerd besluit wordt verlangd, blijkt dat de wetgever aan het tot aanstelling bevoegd gezag de discretionaire bevoegdheid heeft verleend de opportuniteit en rechtmatigheid van de door betrokkene aangevoerde redenen aan de ratio legis te toetsen. Zowel bij de toepassing van artikel 1, lid 2, sub c, als bij die van artikel 2, lid 4, moet van een re-

strictieve uitlegging en van een ruime discretionaire marge worden uitgegaan. Zo is er thans maar één ambtenaar van de Raad die, bij bijzonder en gemotiveerd besluit, in het genot van de kostwinnersvergoeding is gesteld; het gaat om iemand die, na het overlijden der ouders, met de voogdij over twee minderjarige broers belast is. De Raad kan zich niet voorstellen dat er op grondslag van dezelfde bewijsstukken, en ten behoeve van dezelfde persoon, twee exceptionele besluiten zouden kunnen worden genomen. Reeds door het gelijkstellingsbesluit zou men verzoeksters ontoereikende middelen recht hebben doen wedervaren. Zou men dezelfde omstandigheden voor de toekenning van de kostwinnerstoelage nogmaals in aanmerking nemen, dan zou het tot discriminatie komen, bijvoorbeeld teñ opzichte van ambtenaren die zich van alimentatieverplichtingen kwijten jegens ouders die in hun land van herkomst wonen en zich daar voor zeer veel zwaardere lasten geplaatst zien, dan wel jegens gehuwde ambtenaren zonder kinderen, die alleen de kostwinnerstoelage en niet de kindertoelage ontvangen.

Van een discriminatie als in het tweede middel bedoeld, is volgens de Raad geen sprake. Een ambtenaar zonder kinderen bevindt zich niet in dezelfde situatie als een ambtenaar met kinderen. Dat zij verschillend moeten worden behandeld, is in het Statuut zelf voorzien. Het ontvangen van de in artikel 8 van bijlage VII bedoelde vergoedingen is slechts een bijzonder gevolg van het recht op de kostwinnersvergoeding waarvoor een vrijgezel zonder te zijnen laste komende kinderen geen recht heeft. In den regel kwijten ambtenaren zich van alimentatieverplichtingen jegens anderen door overmaking van geldbedragen. De ambtenaar is natuurlijk vrij zijn verplichtingen na te komen op de manier die hem het meest convenieert, maar dat wil niet zeggen dat zulk een ambtenaar, die verkiest vader of moeder bij zich te doen inwonen, ook aanspraak op de kostwinnersvergoeding moet kunnen maken.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 24 november 1983 is de zaak door verzoekster, vertegenwoordigd door de advocaat Louis en de Raad, vertegenwoordigd door de raadadviseur Carbery, bepleit.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 15 december 1983 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 22 april 1983 ter griffie van het Hof ingediend beroepschrift vordert Gabriella Erdini, ambtenaar bij het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen, nietigverklaring van het besluit tot afwijzing van haar verzoek om de kostwinnersvergoeding, voorzien in de artikelen 67 van het Ambtenarenstatuut juncto 1 van bijlage VII van dat Statuut, met verklaring voor recht dat haar die toelage toekomt.

2 Verzoekster is ongehuwd en heeft geen kinderen. Verzoeksters moeder die tot in 1978 in Italië had gewoond, maar uit haar eigen inkomsten haar huisvesting en onderhoud niet kon bekostigen en om gezondheidsredenen niet alleen kon blijven wonen, is in dat jaar te Brussel gaan inwonen bij verzoekster, die de aan haar onderhoud verbonden kosten grotendeels draagt. In verband hiermede was haar moeder, althans tot in 1983, bij besluit, door het tot aanstelling bevoegd gezag krachtens artikel 2, lid 4, van bijlage VII van het Statuut genomen, gelijkgesteld met een „ten laste" van een onderhoudsplichtige komend kind waarvoor de kindertoelage in uitzicht is gesteld.

3 Verzoekster wenste daarnevens krachtens artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII van het Statuut de kostwinnerstoelage te ontvangen. De directeur Administratie van het secretariaat-generaal van de Raad heeft op dat verzoek afwijzend beschikt.

4 Toen verzoekster zich naar aanleiding van dit besluit met een klaagschrift krachtens artikel 90, lid 2, tot hem had gewend, heeft de secretaris-generaal — als tot aanstelling bevoegd gezag — bij deze weigering volhard.

De ontvankelijkheid

5 De Raad heeft allereerst opgemerkt dat alleen besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag in beroep kunnen worden aangevochten, zodat het niet tegen een besluit van de directeur Administratie, maar alleen tegen een besluit van de secretaris-generaal — tot afwijzing van verzoeksters klaagschrift — zou kunnen worden gericht.

6 Er zij in dit verband aan herinnerd dat een beroep krachtens artikel 91, lid 1, van het Statuut de wettigheid betreft van een de betrokken ambtenaar bezwarend besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag. De precontentieuze procedure van artikel 90, lid 2, van het Statuut is een voorwaarde waaraan vóór het instellen van beroep moet zijn voldaan, doch staat daarin niet ter discussie.

7 Ook al ware de directeur Administratie niet het gezagsorgaan dat door de verwerende instelling overeenkomstig artikel 2 van het Statuut is aangewezen om jegens verzoekster een besluit als het onderhavige te nemen, dan nog zou aan verzoekster niet kunnen worden verweten dat zij, gezien de hoedanig-

heid van de instantie die afwijzend op haar verzoek beschikt had, die afwijzing als een besluit van het bevoegde gezagsorgaan heeft beschouwd. Bovendien heeft de wèl als tot aanstelling bevoegd gezag te beschouwen secretarisgeneraal, overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut, op verzoeksters klaagschrift beslissend, het daaraan voorafgaande besluit van de directeur Administratie bevestigd.

8 's Raads exceptie moet derhalve worden verworpen.

Ten gronde

9 Verzoekster stelt dat zij krachtens artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII van het Statuut aanspraak op de kostwinnerstoelage mag maken, omdat zij in feite aan haar moeder ten goede komende gezinslasten draagt, hetgeen de Raad ook heeft erkend door haar moeder met een „te laste komend" kind gelijk te stellen. Van een bevoegdheid discretionair over de toepasselijkheid dezer bepaling te beslissen, is dus geen sprake. Door niet-toekenning van de kostwinnersvergoeding zou er bovendien worden gediscrimineerd, en wel hetzij jegens de ambtenaar die weduwnaar, van echt gescheiden, wettelijk gescheiden of ongehuwd is, en die een of meer te zijnen laste komende kinderen heeft, hetzij jegens de gehuwde ambtenaar wiens echtgenoot werkt en wiens ouder met een kind als voormeld is gelijkgesteld.

10 De Raad brengt hiertegen in dat men de ontoereikendheid van verzoeksters geldelijke middelen reeds recht heeft doen wedervaren toen haar moeder met een kind als voormeld werd gelijkgesteld en dat zij niet, voor één en dezelfde persoon en op grond van dezelfde omstandigheden en bewijsstukken, aanspraak zou kunnen maken op twee uitzonderlijke besluiten als onderscheidenlijk in artikel 2, lid 4, en in artikel 1, lid 2, sub c, van bijlage VII van het Statuut voorzien. Gezien de verscheidenheid der behoeften en de verschillende gezinsstructuren waarvan enerzijds bij een ambtenaar met kinderen, anderzijds bij een ambtenaar met te zijnen laste komende volwassenen sprake is, zou het niet aangaan in laatstgenoemd geval de kostwinnerstoelage toe te kennen. Dit zou geenszins discriminerend zijn, omdat men in de door verzoekster bedoelde gevallen te maken heeft met verschillende situaties, die naar luid van het Statuut ook verschillend moeten worden behandeld.

11 Er kunnen volgens de artikelen 1, lid 2, sub c, en 2, lid 4, van bijlage VII van het Statuut, op grond van bewijsstukken twee verschillende, bijzondere en gemotiveerde besluiten worden genomen, waarbij aan ambtenaren die niet voldoen aan de voorwaarden waaronder normaliter op zulke uitkeringen aanspraak kan worden gemaakt, de kostwinnerstoelage en de toelage voor een ten laste van betrokkene komend kind worden toegekend. Deze bepalingen verwijzen niet naar elkander. Verlangt artikel 1, lid 2, sub c, dat de betrokken ambtenaar „in feite gezinslasten draagt", in artikel 2, lid 4, is er sprake van „een wettelijke onderhoudsplicht" die aan betrokkene „zware lasten oplegt", waarmede in artikel 1, lid 2, sub c, minder strenge voorwaarden schijnen te worden gesteld dan in artikel 2, lid 4.

12 Hieruit volgt dat toekenning van een der in beide bepalingen voorziene toelagen op toekenning van de andere toelage niet prejudicieert, in die zin dat betrokkene op die andere toelage niet zonder meer aanspraak kan maken, terwijl zij hem ook niet zonder meer wordt ontzegd.

13 Dit blijkt ook uit artikel 8, lid 1, van bijlage VII, waarin aan de ambtenaar „voor zichzelf en, indien hij recht heeft op de kostwinnerstoelage, voor zijn echtgenoot en de personen te zijnen laste in de zin van artikel 2" recht op een bedrag gelijk aan de reiskosten van zijn standplaats naar de plaats van herkomst wordt toegekend. In deze bepaling wordt met zoveel woorden de mogelijkheid voorzien dat een ambtenaar die alleen voor een te zijnen laste komend persoon als bedoeld in artikel 2, lid 4, tot de „kindertoelage" gerechtigd is, aanspraak op de kostwinnerstoelage kan maken.

14 Toen het tot aanstelling bevoegd gezag zich eenmaal een krachtens artikel 1, lid 2, sub c, gedaan verzoek zag voorgelegd, met bewijsstukken waaruit volgens verzoekster bleek dat zij in feite gezinslasten droeg, had het uitsluitend op grondslag van die bepaling te beslissen, op welke beslissing een eerder besluit tot gelijkstelling van verzoeksters moeder met een „te laste komend" kind niet van invloed mocht zijn.

15 Volgens de Raad beschikt het tot aanstelling bevoegd gezag te dezen krachtens artikel 1, lid 2, sub c, in ieder geval over een discretionaire bevoegdheid om, ook al mocht zijn komen vast te staan dat de ambtenaar in feite gezinslasten draagt, de kostwinnerstoelage te weigeren.

16 Dit standpunt vindt evenwel in bedoelde bepaling geen steun: de ambtenaar die aan de voorwaarden voldoet, heeft „recht op de kostwinnerstoelage". Weliswaar moet volgens deze bepaling, voor toekenning van de kostwinnerstoelage, het ook in artikel 2, lid 4, verlangd „bijzonder en gemotiveerd besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag" worden genomen, maar anders dan in artikel 2, lid 4, wordt niet gezegd dat dit besluit slechts „in uitzonderlijke gevallen" mogelijk is.

17 De Raad betoogt dat, mocht een ambtenaar in verzoeksters situatie aanspraak op de gezinstoelage kunnen maken, hij zou worden voorgetrokken ten opzichte van een ambtenaar die zich van zijn wettelijke onderhoudsplicht jegens een ouder kwijt door zijn opname in een passend tehuis te bekostigen.

18 Maar waar het Statuut de kostwinnerstoelage in uitzicht stelt aan ambtenaren die „in feite gezinslasten" dragen, komt het tegemoet aan ambtenaren met inwonende gezinsleden, ook niet zijnde echtgenoten of kinderen, die zich in financieel opzicht niet kunnen redden. Daarentegen gaat het in artikel 2, lid 4, om een ambtenaar die voor zijn wettelijke onderhoudsplicht jegens een gezinslid zware geldelijke lasten te dragen heeft.

19 Blijkens het hiervoor overwogene is de bevoegdheid welke in artikel 1, lid 2, sub c, aan het tot aanstelling bevoegd gezag verleend wordt, in die zin gebonden dat het, zodra aan de in deze bepaling gestelde voorwaarden blijkt te zijn voldaan, gehouden is het bijzonder en gemotiveerd besluit tot toekenning van de kostwinnerstoelage te nemen.

20 Blijkens het dossier heeft de administratie als grond voor haar afwijzende beschikking enerzijds gewag gemaakt van het haars inziens bestaande verbod

een besluit tot gelijkstelling van een ouder met een ten laste van betrokkene komend kind te doen samengaan met het in artikel 1, lid 2, sub c, bedoelde besluit, en anderzijds van het feit dat verzoeksters moeder over bepaalde inkomsten beschikt. Als onweersproken staat evenwel vast dat die inkomsten gering zijn en dat de kosten van levensonderhoud van verzoeksters moeder grotendeels door verzoekster worden gedragen.

21 Uit de bestreden beschikking blijkt derhalve van dwaling inzake het recht, zodat zij moet worden vernietigd.

22 Volgens artikel 176 EEG-Verdrag heeft de verwerende instelling de maatregelen te nemen welke, ter uitvoering van 's Hofs arrest, nodig zijn en, met inaanmerkingneming van voormelde uitlegging van artikel 1, lid 2, sub c, op grondslag van de door verzoekster overgelegde bewijsstukken, haar rechtspositie opnieuw te toetsen aan de in die bepaling gestelde voorwaarden.

Kosten

23 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien de Raad in het ongelijk gesteld is, dient hij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

1. **Vernietigt het besluit om aan verzoekster niet de kostwinnerstoelage toe te kennen.**

2. Verwijst de Raad in de kosten.

Galmot Everling Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 19 januari 1984.

De griffier
P. Heim

De president van de Derde kamer
Y. Galmot

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. F. MANCINI VAN 15 DECEMBER 1983 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. Door het onderhavige geschil worden een ambtenaar en de administratie van de Gemeenschap verdeeld gehouden: de eerste maakt aanspraak op betaling van een kostwinnersvergoeding, die de tweede niet wenst uit te keren. Het gaat in wezen om een uitleggingsprobleem, namelijk om de vraag of een ambtenaar aan wie de in artikel 2, lid 4, van bijlage VII van het Statuut bedoelde toelage is toegekend voor een persoon die met een te zijnen laste komend kind is „gelijkgesteld", ook voor de in artikel 1, lid 2, sub c, omschreven toelage in aanmerking kan worden gebracht. Het geval is zo interessant, omdat er geen precedenten bestaan.

De feiten. Als ambtenaar van de Raad wendde mevrouw G. Erdini zich op 23 juli 1981 tot de directeur Administratie, met het verzoek haar de kostwinnersvergoeding van artikel 1, lid 2, sub c, toe te kennen, stellende dat haar moeder, die voor de desbetreffende toelage per 1 november 1978 reeds met een te laste komend kind was gelijkgesteld, niet alleen in financieel opzicht van haar afhankelijk was, maar ook bij haar inwoonde, zodat zij, Erdini, in feite gezinshoofd was. Bij nota van 25 september 1981 deelde de directeur Administratie haar mede dat haar verzoek niet in behandeling kon worden genomen:

a) het feit dat een familielid voor de toelage van artikel 2 met een te laste ko-

1 — Vertaald uit het Italiaans.